

videri possit aliud esse : vtputa, albus homo aliud est, & albo homini esse. Si enim idem homini esse, & albo homini idem: idem nanque homo, & albus homo, vt aiunt : quare & albo homini, & homini. An non necesse est quicunq; secundum accidens, eadem esse: Non enim extrema, similiter eadem fiunt. Sed fortassis illud videatur accidere, extrema eadem secundum accidens fieri: vtputa, albo esse, & musico esse. Videtur autem minimè. De his autem, quæ per se dicuntur, semper necesse est eadem esse : vt si quæ substantiæ sunt, quibus diuersæ substantiæ non sunt, nec aliæ naturæ priores, quales aiunt aliqui esse ideas. Si enim erit aliud ipsum bonum, & bono esse: & animal, & animalis esse: & enti, & ipsum ens: erunt & aliæ substantiæ, & naturæ, ac ideae præter eas, quæ dicuntur : & illæ priores substantiæ, si ipsum quod quid erat esse, substantiæ est. Et si absolutæ ad se inuicem, harum quidem non erit scientia, illæ verò non erunt entia. Dico autem absoluti, si nec ipsi bono est esse bono : nec huic, esse bonum. scientia nanque cuiusque hæc est, quod quid erat illi esse, & de bono, & de cæteris similiter se habet. Vnde si neque ipsi bono esse bonum, nec ipsi entiens, nec ipsi vni vnum, similiter autem omnia sunt, certè nihil est quod quid erat esse: quare si nec ipsi entiens, nec aliorum alicui. Item, cui non inest bono esse, non bonum est: necesse est igitur, vnum esse bonum, & bono esse, & honestum & honesto esse, quæcunque non per aliud dicuntur, sed prima, & per se. Etenim hoc sufficiens est, si existit, etiam si non sint species: fortassis autem magis, si species sint, quales eas quidam aiunt, quod etiam non erit subiectum substantiæ. Has enim substantias quidem necesse est esse, dici verò de subiecto non necesse: essent enim secundum participationem. Ex his itaque rationibus, vnum & idem est non secundum accidens ipsum vnumquodque, & quod quid erat esse: & quod scire vnumquodque, hoc est, ipsum quid erat esse, scire: quare, secundum expositionem necesse est vnu quiddam, ambo esse. Quod autem secundum accidens dicitur, vt musicum, aut albū, propterea quod duplex significat, nõ est verum dicere, quod idem sit, quod quid erat esse, & ipsum. Etenim cui accidit album, & accidens. Quare quodam modo quidem est, quodam modo vero nõ est idē, quod quid erat esse, & ipsum:

A δὲ εἶεν αὐτῶν ἐν ἑνὶ, ὅτι λευκὸς ἀνθρώπος ἐπὶ ἑνὶ, καὶ τὸ λευκὸν ἀνθρώπου ἐν ἑνὶ. τὸ αὐτὸ γὰρ ἀνθρώπος, καὶ λευκὸς ἀνθρώπος, ὡς φασι. ὅτι καὶ τὸ λευκὸν ἀνθρώπου, καὶ τὸ ἀνθρώπου ἢ ἐκ αἰάτης ὅσα καὶ συμβεβηκός, ἐν ταῦτα; οὐ γὰρ ἄστυ πῶς τὰ ἄκρα γίνεται ταῦτά· ἀλλ' ἴσως γ' ἐπειὶν δὲ εἶεν αὐτὸ συμβαίνειν τὰ ἄκρα γίνεσθαι ταῦτά καὶ συμβεβηκός· οἶον τὸ λευκὸν ἐν ἑνὶ, καὶ τὸ μουσικὸν ἐν ἑνὶ. δοκεῖ δὲ οὐδ' ὅτι δὲ τῶν καὶ δ' αὐτὰ λεγόμενα, ἀπὸ ἀνάγκης ταῦτα ἐν ἑνὶ ὅτι εἰ πνὲς εἰσὶν οὐσίαι, αὐτὰ γὰρ μὴ εἰσὶν οὐσίαι, μηδὲ φύσις ἐπὶ τῶν περὶ τῶν οὐσίαι, οἷας φασι τὰς ἰδέας εἶναι πνέες. εἰ γὰρ, ἔσται ἑνὶ ἑνὶ τὸ ἀγαθόν, καὶ τὸ ἀγαθὸν ἐν ἑνὶ, καὶ ζῶον, καὶ τὸ ζῶον ἐν ἑνὶ, καὶ τὸ ὄντι καὶ τὸ ὄν, ἔσονται ἀλλήλων οὐσίαι καὶ ἕτεροι περὶ τὰς λεγόμενας, καὶ περὶ τῶν οὐσίαι ἐπειναι, εἰ τὸ πῶς ἐν ἑνὶ οὐσίαι ὅτι, καὶ εἰ ἀπὸ διπολελυμένων ἀλλήλων, τῶν ἑνὶ ἑνὶ ἔσται ὅτι πῶς, τὰ δ' ἐκ ἑσται ὄντα. λέγου δὲ τὸ διπολελυμέναι, εἰ μὴτε τῶν ἀγαθῶν, ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν τὸ ἐν ἑνὶ ἀγαθῶν, μὴτε τούτων τὸ ἐν ἑνὶ ἀγαθῶν, ὅτι πῶς καὶ ἑσται αὐτῶν, τὸ πῶς ἐκείνου ἐν ἑνὶ. καὶ ὅτι ἀγαθῶν καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἔχει. ὡς εἰ μὴ δὲ τὸ ἀγαθὸν ἐν ἑνὶ ἀγαθῶν, οὐδὲ τὸ ὄντι ὄν, οὐδὲ τῶν ἐν ἑνὶ ὁμοίως δὲ πάντα ὅτι, ἢ οὐδὲν τὰ πῶς ἐν ἑνὶ. ὡς εἰ μὴ δὲ τὸ ὄντι ὄν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδὲν ἐπὶ τῶν ἑσται ἀγαθῶν ἐν ἑνὶ ἀγαθῶν, ἀλλὰ γὰρ ἀπὸ ἀνάγκης ἀπὸ ἐν ἑνὶ τὸ ἀγαθόν, καὶ τὸ ἀγαθὸν ἐν ἑνὶ καὶ τὸ καλόν, καὶ τὸ καλὸν ἐν ἑνὶ, ὅσα μὴ κατ' ἀλλοῦ λέγεται, ἀλλὰ περὶ τὰ καὶ κατ' αὐτὰ καὶ γὰρ τῶν ἑσται ἑσται ἑσται, καὶ μὴ ἢ εἶδη· μέλλον δ' ἴσως καὶ ἢ εἶδη.

E ἄμα δὲ δῆλον, καὶ ὅτι εἴσθαι εἰσὶν αἱ ἰδέαι οἷας πνέες φασι, καὶ ἐστὶ τὸ ὑποκειμένον οὐσία ταύτης γὰρ οὐσίαι ἀπὸ ἀναγκῶν ἐν ἑνὶ, μὴ κατ' ὑποκειμένου δὲ ἔσονται γὰρ καὶ μέδεξεν. ἐκ τε δὲ τούτων τῶν λόγων, ἐν καὶ τῶν ἐπὶ τῶν συμβεβηκός, αὐτὸ ἔχασον, καὶ τὸ πῶς ἐν ἑνὶ καὶ ὅτι γε τὸ ὅτι πῶς ἔχασον, τῶν ὅτι τὸ πῶς ἐν ἑνὶ ὅτι πῶς ἔσται ὡς καὶ τῶν ἑσται ἀπὸ ἀνάγκης ἐν πῶς ἐν ἑνὶ ἄμφοτερόν, τὸ δὲ καὶ τῶν συμβεβηκός λεγόμενον, οἶον, τὸ μουσικόν, ἢ λευκόν, διατὸ τὸ πῶς σιμαίνεσθαι, ἐκ ἀληθῶς εἰπεῖν, ὡς τὸ αὐτὸ τὸ πῶς ἐν ἑνὶ καὶ αὐτὸ. καὶ γὰρ ὅτι συμβεβηκός λευκὸν τὸ συμβεβηκός. ὡς ἔστι ἀπὸ ὡς ταύτων· ἐστὶ δὲ ὡς οὐ ταῦτὸ τὸ πῶς ἐν ἑνὶ καὶ αὐτὸ.

τῶν ἑνὶ